

ten eller Højesteret), skal give parterne adgang til at udtale sig, og at retten kan bestemme, at der skal foretages mundtlig forhandling. Retten skal tage stilling til spørgsmålet om mundtlig forhandling efter en samlet vurdering af sagens konkrete omstændigheder, herunder parternes ønsker herom. Retten kan af egen drift – dvs. også selv om ingen af parterne fremsætter begæring herom – træffe beslutning om mundtlig forhandling.

Den foreslåede bestemmelse indebærer mindre afvigelser fra de almindelige regler i retsplejelovens kapitel 37. Efter retsplejelovens § 397, stk. 1, har parterne adgang til at fremkomme med skriftlige udtalelser. Retten har imidlertid ikke pligt til udtrykkeligt at vejlede parterne herom, og udtalelser, der fremkommer senere end 10 dage efter byrettens meddelelse om sagens oversendelse til landsretten, tages kun i betragtning, hvis sagen endnu ikke er afgjort. Efter retsplejelovens § 398 kan retten bestemme, at der skal foretages mundtlig forhandling, hvor særlige grunde taler derfor. Udgangspunktet efter de almindelige regler er således, at kæresager behandles på skriftligt grundlag.

Den foreslåede ordning svarer i det væsentlige til, hvad der gælder efter EF-domskonventionslovens § 11.

Efter forordningens artikel 43, stk. 4, skal retten, såfremt den forpligtede ikke giver møde i en appelsag; der er rejst af fordringshaveren, sikre sig, at der er sket behørig forkyndelse for den forpligtede, jf. reglerne i forordningens artikel 26, stk. 2-4.

Appelinstansen kan afslå at erklære retsafgørelsen for eksigibel eller ændre en afgørelse om eksigibilitet af de grunde, der er nævnt i forordningens artikel 34 og 35, jf. lovforslagets almindelige bemærkninger pkt. 3. Afgørelsen skal træffes hurtigst muligt. Appelinstansen kan ikke prøve sagens realitet (dvs. om afgørelsen materielt er rigtig), jf. forordningens artikel 45, stk. 2.

Er den afgørelse, der søges fuldbyrdet, appelleret eller søgt genoptaget eller er fristen herfor ikke udløbet, kan appelinstansen udsætte sagen eller gøre fuldbyrdelsen betinget af sikkerhed, jf. artikel 46.

Der henvises til lovforslagets almindelige bemærkninger pkt. 5.

#### Til § 4

Den foreslåede bestemmelse indeholder regler om fuldbyrdelse. Det foreslås i *stk. 1*, at en retsafgørelse, der er erklæret eksigibel, med de ændringer, der følger af denne lov – jf. bl.a. stk. 2 og 3 nedenfor – kan fuldbyrdes efter de regler, som gælder for fuldbyrdelse af danske afgørelser, hvilket navnlig vil sige retsplejelo-

vens regler om tvangsfuldbyrdelse. En tilsvarende bestemmelse findes i EF-domskonventionslovens § 14.

Er der ikke allerede indgivet anmodning om tvangsfuldbyrdelse samtidig med anmodningen om eksekvatur, jf. lovforslagets § 2, stk. 2, fremsættes anmodningen efter den almindelige regel i retsplejelovens § 488.

Efter forslaget til *stk. 2* kan der foretages udlæg og andre fuldbyrdesskridt, når der er afsagt kendelse om eksigibilitet, selv om fristen for kære af kendelsen endnu ikke er udløbet, eller en indgivet kære endnu ikke er afgjort. Den underliggende retsafgørelse skal være eksigibel i hjemlandet. Derimod kræves det ikke, at den er endelig og upåanket. Bestemmelsen svarer til EF-domskonventionslovens § 8, stk. 2. Det er som efter EF-domskonventionsloven ikke en betingelse, at den for danske afgørelser almindelige fuldbyrdelsesfrist på 14 dage, jf. retsplejelovens § 480, er udløbet.

Erklæres retsafgørelsen eksigibel, kan der foretages fuldbyrdelse efter retsplejelovens regler, f.eks. udlæg for pengekrav i skyldnerens aktiver. Der kan dog, indtil kærefristen er udløbet, eller en eventuel kære er afgjort, ikke foretages skridt, der går videre end til at sikre tilstedeværelsen af gods, hvori fuldbyrdelse kan ske eller andre skridt, der går videre end til at sikre tilstedeværelsen af gods, hvori fuldbyrdelse kan ske. Der kan således i dette tidsrum ikke afholdes tvangsauktion, ligesom fagedretten ved udlæg i rede penge må tage beløbet i forvaring.

Da der kan foretages udlæg for fordringen, vil der i almindelighed ikke være mulighed for at foretage arrest til sikkerhed for kravet, jf. retsplejelovens § 627.

Spørgsmålet om, hvorvidt udlægsforretningen vil kunne udsættes eller betinges af sikkerhedsstilling, er ikke reguleret i forordningen. Forordningens artikel 46 om udsættelse omfatter alene appelinstansens behandling af eksekvaturspørgsmålet. Hvor særlige omstændigheder efter en samlet konkret vurdering tilsiger det, må det efter Justitsministeriets opfattelse antages, at fagedretten vil kunne udsætte fuldbyrdelsen eller kræve sikkerhedsstilling efter retsplejelovens § 502, f.eks. indtil afgørelsen om eksigibilitet er endelig. Der kan dog ikke kræves sikkerhedsstilling med den begrundelse, at fordringshaveren er udlænding eller ikke har bopæl eller opholdssted i Danmark, jf. forordningens artikel 51.

For et udlæg efter denne bestemmelse regnes pladsen i prioritetsrækkefølgen mellem flere udlæg i samme aktiv tidligst fra tidspunktet for rettens afgørelse om, at retsafgørelsen er eksigibel, jf. forslaget til stk. 2, 3. pkt. Bestemmelsen indebærer en mindre afvigelse fra retsplejelovens § 526, hvorefter det er ud-